

og Udvalget mener da at burde foreslaa, at Tybeaarsfristen for disse Fordringer bortfalder, og at i saadanne Tilfælde bør den ny tiaarige Frist begynde fra vedkommende Tidspunkt. Naar Pantretten er bortfalden f. Eks. ved Tvangsauktion, mener man, at den personlige Fordring, som bliver tilbage, skal have en ny Forældelsesfrist, som skal regnes fra den Tid. Det kan naturligvis være, at derved gives enten en Forlængelse eller en Forlængelse af den Frist, som i øvrigt vilde tilkomme den paagældende Fordring i det givne Tidspunkt, men det har Udvalget ment var uden Betydning, og at det i ethvert Tilfælde var naturligt og mest konsekvent at tage dette som et Tilfælde, fra hvilket der begyndte en ny Frist at løbe.

Lovforslagets § 5 indeholder Regler om, fra hvilken Tid Forældelsen skal regnes, og i Mod sætning til den nu gældende Regel, hvorefter Forældelsen løber fra Udstedelsesdagen, foreslaar Lovforslaget, at Forældelsesfristen som Regel skal løbe fra Forsaldsdagen. Ogsaa ved denne meget vigtige Bestemmelse er der givet en vis Sikkerhed for Daangiveren lige over for Spørgsmaalet om Forældelsen og dens Virkning lige over for Fordringen, og saadanne skandaløse Tilfælde som de, der have foreligget for Højesteret i de senere Aar, ville herefter ikke kunne tænkes at opstaa. Saadanne Tilfælde, hvor Panteobligationen henftaar i en længere Aarrække uden Rente og uden Uopfigelighed, indtil visse gamle Folk ere døde, og hvor man saa af den Grund har paastaet, at Fordringen var forældet, fordi der var gaaet 20 Aar fra Udstedelsesdagen, hvilken Paastand Højesteret dog, som det høje Ting ved, ikke har taget til Følge — saadanne Tilfælde ville ikke kunne fremkomme, naar man indfører den Regel, at Forældelsesfristen skal løbe fra Forsaldsdagen. Deri ligger en meget betydelig Fordel for Kreditor, og jeg burde vistnok allerede have nævnt denne Fordel, da jeg før udtalte mig om, hvorvidt det var rimeligt ogjaa fra Kreditors Side at vælge den Regel, som Udvalget har foreslaaet i Vndringsforslaget under Nr. 2, at Pantretten skal bortfalde samtidig med, at Fordringen er forældet, thi jeg mener, at denne Omstændighed gør, at denne Regel er uden nogen Betænelighed fra Kreditors Side. I øvrigt er det kun første Stykke af § 5, som Udvalget foreslaar omredigeret, medens Bestemmelsen i § 5 andet Stykke, første Punktum, bliver staaende, nemlig, at hvis en Fordring lyder paa Betaling efter forudgaaet Opfigelse fra Fordringshaverens Side, regnes Fristen fra

den Dag, til hvilken saadan Opfigelse tidligst kunde være givet. I Forbindelse med, hvad jeg nævnte under Vndringsforslag Nr. 16 første Stykke, skal jeg bemærke, at der, som ærede Medlemmer ville se, er tilføjet et andet Stykke, som gaar ud paa, at ved Fordring paa Arv ifølge tinglæst Skifteekstrakt regnes Fristen tidligst fra den Dag da vedkommende Arving fylder 18 Aar. Grunden dertil er, at det vistnok ved Skifteekstrakter meget ofte maa siges at være tvivlsomt, naar Fordringen er forfalden. Konsekvent vilde det naturligvis være at sige, at for Skifteekstrakter skulde der gælde de samme Regler med Hensyn til Løbetid som for alle andre Fordringer, men det er nu saa, at i Skifteekstrakter findes meget ofte uklare Bestemmelser om Forsaldstid, og den er navnlig ofte ganske afhængig af Børgers og Overøvrigheds Beslutning, saaledes at det navnlig ikke tilkommer Overøvrigheden at kræve Afgørelse af de Beløb, som skyldes efter Skifteekstrakt, tidligere, end Barnet fylder 18 Aar. Da der saaledes ikke kan siges at være nogen sikker Tid, naar Skifteekstrakter ifølge deres Indhold, i alt Fald i mange Tilfælde, ere forfaldne, har man ment, det var hensigtsmæssigt at fastsætte et bestemt Tidspunkt og har da foreslaaet den Dag, da vedkommende Arving fylder 18 Aar, hvorved man yderligere vil begunstige den Betragtning, jeg før fremdrog, at den, der har Fordringen efter Skifteekstrakten, bør have og beholde saa megen Sikkerhed derfor som muligt.

Vndringsforslag Nr. 17 er en Redaktionsændring. — Vndringsforslag under Nr. 18 er en Bestemmelse, der er indført til Fordel for Kreditor, og som er fremkommet med de norske Forhandlinger som Forbillede. Under Sagens Behandling i Norges Storting er en saadan Bestemmelse kommen frem, og Udvalget har anset den for hensigtsmæssig. Jeg tror at kunne henholde mig til, hvad der derom er bemærket i Betænkningen. — Til § 6 er der stillet 2 Vndringsforslag, hvoraf det første under Nr. 19 gaar ud paa at fjerne en, som det forekommer Udvalget, i Forslaget værende Inkonsekvens, idet der nemlig her er et Tilfælde efter Lovforslagets § 6, 4de Linie, hvor den ny Frist skulde regnes fra den Dag, da en Anerkendelse fandt Sted, medens det ellers er Reglen, at Fristen skal løbe fra Forsaldsdagen; man har i Lovforslaget i dette Tilfælde nævnt den Frist, da Anerkendelsen af Fordringen fandt Sted, uden Hensyn til den senere Forsaldsdag. Dette har Udvalget ment ikke var konsekvent og foreslaar derfor, at det skal udgaa. —